DEAD POETS
MAGAZINE

DEAD POETS
MAGAZINE

EDITIE #6 HERFST 2026 I LITERAIR TIJDSCHRIFT

INHOUD

2 **WOORD VAN DE REDACTIE**

3 **GEDICHT** Hier verdwijn ik de messen
Door Mees van der Made

5 **KORT VERHAAL** Doodskreun
Door Jelle Havermans
Illustratie door Hannah Vonk

9 **TIPS** Cinema over (on)eindigheid
Door Liz van den Brink en Jelle Havermans

13 **FOTOGRAFIE** Papaver
Fotoserie door Liz van den Brink

21 **KORT VERHAAL** Helft
Door Jiska van Duijn
Collage door Jenny Lloyd

25 **KORT VERHAAL** Het ei
Door Eva Disselhoff
Illustratie door Joany-Linn Breeuwer

29 **GEDICHT** Ekoline
Door Masja Vrijland
Illustratie door Liz van den Brink

31 **TIPS** Literatuur over (on)eindigheid
Door Liz van den Brink en Jelle Havermans

35 **ESSAY** Einde
Door Liz van den Brink en Jelle Havermans

36 **DANKWOORD**

Dead Poets Magazine
Editie #6 - (on)eindigheid
Winter 2026

Alle informatie en beeldmateriaal uit dit tijdschrift zijn eigendom van Dead Poets Magazine en de betreffende auteur/maker. Zonder toestemming is het niet toegestaan om de informatie of beeldmateriaal uit dit tijdschrift openbaar te maken, te bewerken, gebruiken of verspreiden.

Dead Poets Magazine is een initiatief van Liz van den Brink en Jelle Havermans.

© Dead Poets Magazine, 2026

WOORD VAN DE REDACTIE

Beste lezer,

Leuk dat je de zesde en laatste editie van Dead Poets Magazine hebt gesteund!

Dead Poets Magazine is een passie-project dat in de vorm van een thematisch tijdschrift drie keer per jaar verschijnt. Met het blad willen we ruimte bieden aan beginnende schrijvers en makers die een kans verdienen om gepubliceerd te worden.

Het literaire thema van dit laatste nummer is (ON)EINDIGHEID. We verzamelden werk van opkomende schrijvers, dichters en makers die aan de slag gingen met het thema. Een nummer over rouw, nalatenschap en het onder ogen komen van je eigen (on)eindigheid.

Op de omslag van dit nummer staat een foto van Liz van den Brink, onderdeel van een fotoserie over herdenkingsaltaren op Korfoe. De volledige serie kan je vinden op pagina 12 t/m 19.

We willen iedereen bedanken die ons de afgelopen twee jaar heeft geholpen bij het maken van Dead Poets Magazine, alsook onze lezers. Een uitgebreidere terugblik en dankwoord kan je achterin dit tijdschrift vinden.

Veel liefs en leesplezier,

Jelle Havermans
& Liz van den Brink

Gedichten door Mees van der Made

HIER VERDWIJN IK DE MESSEN

Mees van der Made is dichter, schrijver, copywriter. Zijn werk was te lezen op muren, op bloempotten en bij onder meer De Optimist en Seizoenszine. Mees stond op Dichters in de Prinsentuin en Poetry International. In 2024 verscheen zijn debuutbundel 'Dit is het'.

Hier verdwijn ik de messen

achter het gordijn kan je mij wel zien

nikes en tegenlichtsilhouet

dit is geen verbergen

hier verdwijn ik

de messen

de kamer zingt van geslepen staal

blinkpuntige binnenwereld

na het gordijn, en hier ik

en achter mij een raam

het maanlicht

Blauwe uur

wat als ik morgen niet wakker word

deze nacht nergens in uitmondt

en dan toch weer de wekker

wat als ik geschrapt ben van de lijst

ineens verdwenen uit de namen

en toch alsnog de wekker gaat

wat als ik oplos in de stilte tussen ons

geruisloos opga in het blauwe uur

en ergens de vogels hoor fluiten

Als de oude man

je vraagt wat eindelijk thuis zijn is

gelijk denk ik aan de sigarenboer met de kat hier om de hoek

een dinsdag als de oude man er werkt

de ping bij de ingang en nog vóór ik iets zeggen kan

heeft hij de Camels al gepakt

een dood van herkenning is wat ik bewoon

traag haalt hij de trekker over

Kort verhaal door Jelle Havermans, illustratie door Hannah Vonk

DOODSKREUN

Lucie was net bezig het rapport af te ronden toen haar baas Charlie op de openstaande deur van haar kantoor klopte. Haar oog viel op zijn grote hand, waarover dikke aders liepen. Ze had weleens gefantaseerd over die hand; hoe die de knoopjes van haar blouse één voor één zou opentrekken. Ze was altijd aangetrokken geweest tot mannen in hogere posities dan zijzelf – een voorkeur die ze zag als een weeffout in haar verder geëmancipeerde wezen.

‘Ben je nog bezig voor Tom Ford?’ vroeg Charlie op de nonchalante toon die zo kenmerkend voor hem was. Als haar baas ooit gestrest was geweest, had ze daar niets van gemerkt.
‘Ja,’ antwoordde ze. ‘Ik ben het bestand net op fouten aan het controleren.’
‘Niet meer nodig.’
‘Wat bedoel je? De deadline is morgen.’
‘Jij rookt toch?’ vroeg hij.
‘Niet meer. Alleen nog op feestjes,’ gaf Lucie toe. ‘Maar hoezo begin—’
Charlie onderbrak haar.
‘Toch ga je een sigaretje met me roken. Ik zie je over tien minuten op het dakterras.’
Voor ze daar iets tegenin kon brengen, was hij verdwenen. Charlie was altijd een dominante manager geweest, maar zelfs voor hem was een bevel als dit verregaand. Beduusd klapte ze haar laptop dicht. Nerveus nam ze de lift en stapte uit op de allerhoogste verdieping. Toen ze de deur opende, sloeg de frisse lucht haar in het gezicht. Ze zag Charlie vlakbij de reling staan, een sigaret tussen zijn vingers. In verhouding tot zijn één meter negentig zagen de spijlers er gevaarlijk laag uit. Terwijl ze naar hem toeliep, realiseerde ze zich dat haar tepels stijf waren van de kou en dat Charlie dat door haar blouse heen zou kunnen zien. Snel vouwde ze haar handen over elkaar.

‘Ik moet je wat opbiechten,’ begon Charlie. Hij stak een sigaret aan en gaf hem aan Lucie. ‘Laatst, op die relatieborrel. Ik heb iets ongelooflijk doms gedaan.’
‘Jezus, Charlie. Wat?’ zei ze, terwijl ze een diepe hijs nam.
‘Je weet hoe dronken ik was. Naderhand... er is iets gebeurd tussen mij en Laura.’
‘Wie is Laura?’
‘De vrouw van Robert Hoogland. Hij is het hoofd van de Beneluxdivisie.’
Lucie hoopte tegen beter weten in dat hij een grap met haar uithaalde.
‘Ze zijn al tien jaar samen.’
‘En het is uitgekomen,’ zei Lucie.
Charlie knikte en nam langzaam een hijs van zijn sigaret. Het was een aantrekkelijk beeld: in zijn donkere pak had hij iets weg van een ster uit een oude Italiaanse film. Echter, gezien de omstandigheden irriteerde het haar.

Hoe kon hij nu zo nonchalant staan te roken, terwijl hij door een dronken wip de toekomst van het bedrijf had geriskeerd?
‘Jezus. En nu?’
‘Lang verhaal kort: we zijn Tom Ford kwijt.’
‘Dit meen je niet.’
Tom Ford was hun grootste cliënt. Ze keek hem aan, nog altijd hopend op een opkrullende mondhoek; het bewijs dat hij een flauwe grap met haar uithaalde.
In plaats daarvan zei hij: ‘Het is mijn fout, en daarom moet ik ervoor gestraft worden.’
Hij keek haar afwachtend aan, als een schuldbewust kind.
‘Wat zeg je?’ vroeg Lucie verbouwereerd. Door de suizende wind twijfelde ze even of ze hem goed had verstaan.
Charlie nam een laatste hijs van zijn sigaret en schoot hem over de reling. Enkele asdeeltjes bleven op ooghoogte in de wind dwarrelen.
‘Ik moet verantwoording afleggen.’
Lucie begon hardop te denken. ‘Nee. We kunnen dit nog fixen. Laat mij bellen, misschien dat—’
‘Je luistert niet,’ onderbrak Charlie haar. ‘Het is te laat. Die gast heeft al bij het bestuur gezegd dat ze niet tevreden meer over ons zijn. Ik blijf buiten schot, in ieder geval publiekelijk. Maar we zijn ze kwijt.’
Boven hen raasde met veel kabaal een vliegtuig voorbij. Iets in dat oorverdovende geluid ontstak de woede in haar.

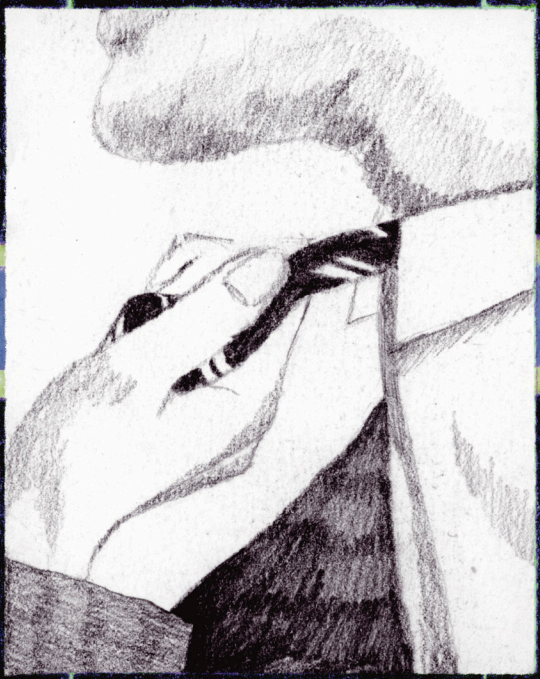
“In zijn donkere pak had hij iets weg van een filmster uit een oude Italiaanse film.”

‘Jij fucking idioot,’ siste ze. Ze schoot haar sigaret over de reling, en in een snelle beweging greep ze hem bij zijn stropdas. Ze trok eraan en dwong hem tot haar genoegen naar voren.
‘Kon je je lul niet voor één keer in je broek houden?’
‘Het spijt me,’ sputterde Charlie.
‘Ik ga direct HR bellen. Zeggen dat jij het was die deze puinhoop heeft veroorzaakt.’
‘Nee, dat kun je niet maken.’
‘Dan zullen ze een onderzoek starten, en dan is het gedaan met jou.’
‘Niet doen. Ik smeek je!’
Charlie deed een stap naar achteren. De stropdas trok strak. Terwijl hij haar met waterige ogen aanstaarde, schuifelde hij langzaam achteruit, tot hij bijna tegen de reling stond.

‘Oh nee, zo makkelijk kom je er niet vanaf,’ zei Lucie. Ze wikkelde de stropdas om haar vuist en leunde naar achteren. Charlie maakte een geluid alsof hij zich verslikte en greep naar zijn hals. Ze voelde de spanning in haar spieren, maar ook opwinding. Het was alsof er een lijn van vuur van haar vingers naar haar onderbuik liep.

Ze keek Charlie aan en kreeg de neiging hem in zijn gezicht te spugen. Tot haar afkeer zag ze dat hij naar haar borsten staarde.
‘En zelfs nu! Jij gore schoft!’ Met pervers plezier trok Lucie nog wat harder.
‘Er is nog iets ergers,’ piepte hij.
‘Wat kan er erger zijn dan dit?’ riep Lucie. Om haar woorden kracht bij te zetten, leunde ze zo ver mogelijk naar achteren. De vezels van de das rekten uit. Het hoofd van haar baas liep rood aan.
‘Ik, ik… ik zal je moeten ontslaan,’ bracht hij met moeite uit.
‘Wat?’
‘Zonder Tom Ford kunnen we je niet langer betalen,’ piepte hij. ‘Ik moet je ontslaan.’
‘Denk je nou echt dat jij nog iets te zeggen hebt?’ siste Lucie.

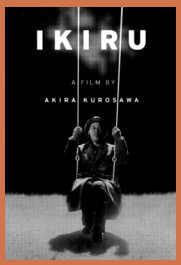
Nu kookte ze. Ze had jarenlang offers gebracht voor dit werk – overgewerkt op momenten dat haar vriendinnen drankjes deden in de zon.
Zonder er verder bij na te denken liet ze de stropdas los. Charlie viel naar achter, niet voorbereid op het plotselinge verlies van tegenwicht. Zijn geaderde handen grepen in het luchtledige. Daarna raakte de reling met zijn billen. Door zijn lengte was het staal niet hoog genoeg om zijn val te verijdelen, al deed hij niet eens een poging de spijlers vast te grijpen. Hij tuimelde naar achter, en verdween in zijn geheel over de reling. Lucie sidderde terwijl ze luisterde naar zijn langzaam zachter wordende geschreeuw – zijn doodskreun.

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

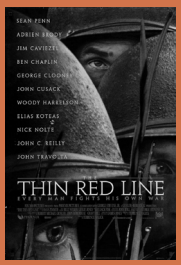
CINEMA OVER (ON)EINDIGHEID

De redactie selecteerde tien films waarin het thema (on)eindigheid centraal staat. Van Japanse klassiekers tot animatiefilms uit Hollywood: in deze lijst vind je films waarin vergankelijkheid wordt onderzocht, evenals de uiteenlopende manieren waarop de mens daarmee omgaat.

Ikiru (1952)

Een trage, haast dichterlijke meditatie over de betekenis van het leven. Het verhaal volgt een kantoorslaaf die erachter komt dat hij terminale kanker heeft. Omdat *Ikiru* werd geregisseerd door Akira Kurosawa, is ieder shot als een schilderij. Ondanks zijn leeftijd staat de film nog als een huis. In 2022 verscheen een remake met Bill Nighy in de hoofdrol, ditmaal geschoten in kleur.

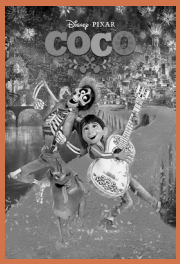

The Thin Red Line (1998)

In deze existentiële oorlogsfilm staat de belegering van het tropische eiland Guadalcanal in de Tweede Wereldoorlog centraal. Te midden van de verwoesting van oorlog en de prachtige natuur van het eiland moeten verschillende soldaten oog in oog met de dood te staan. In contrast leven de locals een kalm bestaan. Met een meer dan indrukwekkende cast van onder meer George Clooney, Sean Penn en Adrien Brody.

Kanji: How beautiful! Truly beautiful. A sunset. I don’t think I’ve really looked at one in 30 years.

- Ikiru (1952)

Coco (2017)

Een moderne klassieker van Pixar waarin een Mexicaanse jongen op de vooravond van Día de los Muertos (de dag van de doden) terecht komt in het schimmenrijk. *Coco* is een schitterend geanimeerd verhaal over muziek, familie en eindigheid. Naast het prachtig geanimeerde dodenrijk maakt *Coco* indruk door haar diepgaande emotionele boodschap. Pixar heeft haar huiswerk gedaan en laat de Mexicaanse cultuur op authentieke manier zien.

Melancholia (2011)

In deze eigenzinnige, dystopische film onderzoekt de legendarische filmmaker Lars von Trier hoe mensen op uiteenlopende manieren omgaan met angst, acceptatie en sterfelijkheid als het einde van de wereld nadert. Kirsten Dunst en Charlotte Gainsbourg spelen op briljante wijze twee zussen die er een totaal andere levensvisie op nahouden. Geen lichte kost, maar wel een film die je nog lang zal nablijven.

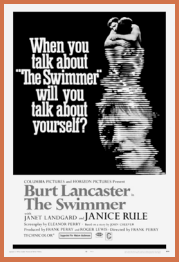
Ned: We're all gonna die, Shirley. That doesn't make much sense, does it?
Shirley: Sometimes it does.
Sometimes at three o'clock in the morning.

- The Swimmer (1968)

Manchester by the Sea (2016)

In dit prachtige drama moeten twee ouders proberen de zin van het leven weer te vinden na een gruwelijk ongeluk. Ben Afflecks broertje Casey maakt indruk als getormenteerde vader. De film won twee Oscars: die voor beste acteur (Casey Affleck) en beste screenplay (Kenneth Lonergan). Een tragisch drama dat je toch met een gevoel van hoop achterlaat.

The Swimmer (1968)

Deze cultklassieker kreeg bij verschijnen gemengde kritieken, maar vergaarde met de tijd cultstatus. *The Swimmer* gaat over een man van middelbare leeftijd die op een prachtige zomerdag besluit om via de zwembaden van zijn buurtgenoten naar huis te zwemmen. Tijdens zijn tocht wordt de man geconfronteerd met zijn fouten en het verstrijken van de tijd.

Justine: The earth is evil. We don't need to grieve for it.
Claire: What?
Justine: Nobody will miss it.
Claire: But where would Leo grow?
Justine: All I know is, life on earth is evil.
Claire: Then maybe life somewhere else.
Justine: But there isn't.
Claire: How do you know?
Justine: Because I know things.
Claire: Oh yes, you always imagined you did.
Justine: I know we're alone.
Claire: I don't think you know that at all.

- Melancholia (2011)

A Ghost Story (2017)

In *A Ghost Story* moet een jonge vrouw (Rooney Mara) door een rouwproces nadat haar man (Casey Affleck) plotseling omkomt in een autoongeluk voor de deur. Hoewel de titel anders doet vermoeden, is *A Ghost Story* geen griezelfilm, maar een magisch-realistisch drama met een experimentele en gedurfde cinematografische stijl. Een filosofische film over grote thema's als rouw, de dood en nalatenschap.

Capharnaüm (2018)

Een verdrietig maar indrukwekkend verhaal over een Libanees jongetje dat van huis wegloopt nadat zijn zusje aan een veel oudere man wordt uitgehuwelijkt. Met zijn vlucht komt er abrupt een einde aan alles dat Zain kende. De film laat de erbarmelijke omstandigheden zien waarin veel arme mensen in Libanon moeten leven. Nu er weer oorlog is in Libanon extra relevant.

Houseguest: We build our legacy piece by piece and maybe the whole world will remember you or maybe just a couple of people, but you do what you can to make sure you're still around after you're gone.

- A Ghost Story (2017)

Still Alice (2014)

Julianne Moore steelt de show in dit hartverscheurende drama, waarin een fitte vijftiger te horen krijgt dat ze een vroege vorm van dementie heeft. Naast het feit dat ze de eindigheid van haar bestaan onder ogen moet komen, moeten zij en haar kinderen dealen met het feit dat de dementie erfelijk is. Hoe vul je je dagen in als je weet dat je brein een houdbaarheidsdatum heeft?

The Green Mile (1999)

In deze boekverfilming van de gelijknamige roman van Stephen King raakt een cipier (Tom Hanks) bevriend met de ter dood veroordeelde John Coffey, die over de bovennatuurlijke gave beschikt mensen te genezen van ziektes en pijn. Een spannende en ontroerende klassieker over onrecht, nalatenschap en het goede doen, zelfs als dat ten koste gaat van alles.

Alle filmposters zijn eigendom van de bijbehorende distributeurs en filmstudio's.

Fotoserie door Liz van den Brink

PAPAVER

Liz van den Brink schoot op het Griekse eiland Korfoe een fotoserie van diverse herdenkingsaltaren die daar langs de weg te zien zijn. In het Grieks heten deze altaren ‘kandylakia’, wat ‘miniatuurkerk’ of ‘wegaltaar’ betekent. De meeste zijn gemaakt ter nagedachtenis aan slachtoffers van auto- en scooterongelukken, maar er zijn ook altaren die zijn geplaatst door mensen die een ernstig ongeluk hebben overleefd. Daarnaast herinneren ze automobilisten en voorbijgangers aan hun sterfelijkheid en hun christelijke verplichtingen.

Veel van de altaren bevatten kruizen en andere symbolen van het christendom, van oudsher de dominante religie op het eiland. Ze worden gevuld met foto’s, bloemen en kaarsen.

Met haar fotoserie probeert Liz de tragische schoonheid van deze traditionele altaren te vangen. Tegelijkertijd reflecteert ze op de manier waarop de mens via deze altaren probeert te herdenken en voorbijgangers confronteert met de eindigheid van hun bestaan. De vaak vervallen staat van de altaren laat bovendien zien hoe tijd en de elementen hun sporen achterlaten en de altaren langzaam doen eroderen. De foto’s zijn weergegeven in de kenmerkende kleuren van cyanotypieën, een oude fotografische techniek waarbij zonlicht wordt gebruikt om afdrukken van objecten te maken. Daarmee sluit de techniek op metaforische wijze aan bij de iconische altaren op het zonovergoten eiland.

Gedicht door Jiska van Duijn, collage door Jenny Lloyd

HELFT

Jiska van Duijn is mediamaker, co-host podcast Na de Bel*, juf, moeder van twee dochters en ze schrijft. Over liefhebben, verliezen, lachen, opnieuw beginnen en jezelf weer vinden. Ze probeert ervaringen te vangen in verhalen die persoonlijk voelen en tegelijkertijd herkenbaar zijn.*

Ze sprong plotseling op vanachter het open autoraampje op de Nieuwmarkt,
waar ik op haar stond te wachten.
Omdat ze me graag laat schrikken. Ik had haar twee weken niet gezien.
Ze was langer geworden, haar tand zat los.
‘Kom op mama, rijden, er wacht een strand op ons!’

Die nacht had ik maar drie uur geslapen,
de afgelopen tijd was als in een droom aan me voorbij gegaan.
Er was tijd geweest om andere dingen te doen,
zoals heel laat naar bed gaan,
me door handen laten aanraken die niet de mijne waren.
Ik probeerde het gevoel van vrijheid vast te houden,
zoals mensen doen na hun vakantie,
hoe ze fantaseerden in hun vakantieland te blijven wonen.
Ik wilde in mijn vrijheid blijven wonen
en ik was heel blij haar weer te zien.

Toen we wegreden, begon ze meteen te vertellen over Kwaku,
waar ze schaafijs had gegeten
en een suikerspin twee keer zo groot als haar hoofd.
Ze had vanochtend een wimper op haar vinger weggeblazen
en een wens gedaan maar ze kon niet zeggen wat,
want dan kwam het niet uit.
Ik zei haar dat je wensen juist altijd uit moet spreken,
zodat het leven je goed kan horen.
Ze had gewenst dat dit een mooie dag zou worden.

Ik luisterde naar alles wat ze zei en probeerde er leuk op te reageren
maar een scherpe bal van tranen duwde steeds harder in mijn keel.
Ik was te moe voor al deze emoties,
wilde haar knuffelen maar ik moest rijden.

Eenmaal thuis vermengde de verliefdheid die ik voelde
zich met de liefde die ik voelde voor haar,
totdat ik niet meer wist welke gevoelens voor wie bestemd waren.
De resten van het afhaal-eten, kleine spulletjes die als stiekeme tekens
in mijn huis verborgen lagen als herinnering aan hem,
aan het mens dat ik de afgelopen weken was geweest,
zonder haar.

Na het douchen smeerde ik haar lijfje in
met boter die rook naar kokos en chocola,
ik zag moedervlekjes die ik niet eerder had gezien.
Moet je het lichaam van je kind blijven kennen
zoals je dat deed toen ze nog een baby was?
De vorm van het nagelbed,
de haartjes op een knie.

In de auto ratelde ze tegen mij:
ik hou van vragen waar je meteen het antwoord op weet.
Het is fijn als je weet wat je moet zeggen.
Ik weet niet meer precies wie zij is, zoals ik dat vroeger wist.
Misschien weet ik haar nu maar voor de helft.
Ik weet niet of dat erg is, daar heb ik nooit een antwoord op.

Mogelijk heeft het leven me allang gehoord
Moet er iemand zijn die tegen je roept,
zodat je wakker schrikt:
Kom op mama!
Er wacht een strand op ons
Het wordt een mooie dag

Kort verhaal door Eva Disselhoff, illustratie door Joany-Linn Breeuwer

HET EI

Eva Disselhoff (1993) werkt als freelance boekredacteur, persklaarmaker en corrector. Lezen staat daarmee centraal in haar leven, maar ze is haar liefde voor schrijven volop aan het herontdekken. Ze houdt van zowel thee als koffie en haar favoriete leesteken is de puntkomma.

Noor ligt met haar rug naar Loïs, haar gezicht naar de ramen, en ze doet alsof ze slaapt. De gordijnen wapperen het straatlicht naar binnen. Ze raken elkaar niet aan, maar Noor voelt dat Loïs naar haar kijkt. Haar liefdevolle blik brandt Noors huid in, kruipt langs haar ruggengraat naar haar stuitje en dan omhoog, langs haar nek, via haar gespannen kaak naar haar frons, haar ogen, en van daaruit over haar wangen.

Als ze wakker wordt, is Loïs weg, zoals afgesproken. Voeten op het kleedje, voeten op het hout. Daarna sleept ze zich door alle natte rituelen: plassen, de douche, water dat druppelt door het koffiezetapparaat. Geen Loïs, dus geen kamillethee.

Noor plakt post-its op de spullen die ze wil houden, komt dingen tegen die ze was vergeten. Oude dagboeken, ansichtkaarten, een chocoladefondueset, een feestelijke blouse. Een cadeaubon om te floaten – van haar? Van Loïs? Wie wil er drie kwartier lang in een bad zout water liggen?

Ze probeert een kopje kamillethee.

Een liter later hangt het huis vol blauwe briefjes.

De volgende dag weer de douche, de koffie, de thee. Noor eet haar ontbijt uit een mok in bed; de bank is weg, de stoelen ook, net als alle kommetjes. Haar huis is een gatenkaas geworden, vervallen tot een spaarzaam ingerichte studentenkamer.

Maar een leegte waarin nooit iets is geweest is een ander soort leegte dan een leegte waar ooit iets was.

Een zwaardere.

Er is niemand bij de flexwerkplek. Regen tikt zachtjes tegen de ramen. Noor drukt op de knop onder haar rechterdij en laat haar bureaustoel helemaal naar beneden zakken. Dan duwt ze zich weer omhoog.

Toch net een ander uitzicht.

Ze zet haar laptop aan. De regen roffelt iets harder nu en de rechthoek van het raam lijkt veel interessanter dan die van de laptop.

Ze dwarrelt met haar blik van de regen naar de kamer naar het scherm, klikt wat rond op het internet, zoekt op Marktplaats naar een nieuw gangtafeltje. Om 10.23 gaat ze weer naar huis.

De rest van de dag binget ze series waar ze nooit in haar eentje afleveringen van mocht kijken.

’s Avonds zoekt ze in de vriezer naar een restje van een maaltijd die niet door Loïs is bereid en achterin vindt ze een bakje orzo met spinazie.

Eigenlijk weet ze niet eens of ze honger heeft of buikpijn van gemis, schuldgevoel, woede om het tafeltje. Of misschien moet ze wel ongesteld worden.

Achter het blauwe plakbriefje op het deurtje van de magnetron draait de orzo rustig rond.

Weer iets om naar te staren.

Er klinkt een ping, maar de orzo draait nog steeds. Het is haar telefoon – een berichtje van Loïs.

Hoi. Goede dag gehad?

Ja hoor, gewerkt. Jij?

Bij Maren geweest.

Er volgt een foto van Marens kat.

Ze is bijna vijf, stuurt Loïs.

Noors ingewanden kantelen, liggen nu een paar graden scheef in haar romp. Ze hadden elkaar ontmoet op de eerste verjaardag van de kat van Maren.

Mist ze Loïs?

Maakt dat uit, nu? Uit is uit. Uit door haar.

Schattig.

Ping.

Ze laat de orzo achter het post-itje staan.

Eén keer spreken ze nog af, in een park in een stadsdeel waar ze beiden nooit komen. De vertrouwdheid is er nog, maar de kern ervan lijkt aangetast, of misschien juist het omhulsel. Ze ként Loïs, Loïs kent haar, maar nu is er een muurtje van plexiglas tussen hen geschoven.

“Noors ingewanden kantelen, liggen nu een paar graden scheef in haar romp.”

Loïs oogt breekbaar. Haar haar pluist, haar gezicht is pafferig en ingevallen tegelijk. Tot haar eigen verbazing voelt Noor geen medelijden, wil ze Loïs niet vastpakken, kussen, haar tranen wegvegen en haar wiegen als een kitten.

Ze voert het gesprek over het waarom als op een afstandje – dit is niet zij die met Loïs praat, dit is een Noor tussen twee versies in: Noor van Loïs – Noor zonder Loïs.

Hartstocht is per definitie tijdelijk, las ze ergens, passie kan langer duren.

Naar het gangtafeltje vragen durft ze niet.

Ze verbreken elk contact, maar ze ontkomt niet aan Loïs. Ze fietst langs hun koffietentje, hoort hun liedjes, kookt hun lievelingsgerechten. De wereld is vol Loïsismes.

Ze wil ervan af; tegelijkertijd is ze bang voor de leegte.

Claude stelt dat het misschien nodig is dat ze zichzelf opnieuw uitvindt. Dat ze nieuwe dingen moet beleven.

Ze zoekt de cadeaukaart.

Geen bootjes op de grachten, wat fietsers, hier en daar een losse auto. In het floatcentrum draaien ze het soort muziek dat Noor herkent van vroeger, als haar moeder badproducten uitzocht in De Tuinen, terwijl zij via een licht plakkerige koptelefoon naar samples luisterde van de new-age-muziek en natuurgeluiden-cd's die je in de winkel kon kopen.

Achter een halfronde balie staat een vrouw die ook als tandarts had kunnen voorkomen in een tv-reclame voor tandpasta; donkerblond haar in een staart, witte tanden en een nog wittere jas. Daaronder draagt ze vast een witte broek, en misschien zelfs van die doktersklompen.

Loïs zou om haar hebben gegniffeld.

De tandpastamevrouw komt achter de balie vandaan – geen klompen, sneakers – en begeleidt Noor naar een kamertje met een douche, een wasbak en, centraal opgesteld, een groot wit gevaarte met beugels op de voorzijde, een soort ei.

De vrouw klapt het ei open. Met een glimmende, melkwitte nagel wijst ze knopjes aan. 'Dit is voor het geluid, dit voor het licht, na 45 minuten waarschuw ik je door de speaker. Geniet ervan!'
Ze draait zich om, haar staart zwiept achter haar aan de deur door, en dan is Noor alleen.

Ze kleedt zich uit, stapt met één been het zacht verlichte ei in en voelt meteen dat dit geen normaal zeewater is; het stuurt, wil dat ze drijft. Ze gaat zitten en speelt met de instellingen op het bedieningspaneel. Het gouden ei van Tim Krabbé duikt op in haar hoofd, de hypersleep-cabines uit de sci-fifilms die ze met Loïs keek: *Alien, Passengers*. Het ei, een ding als uit de toekomst, een anachronistische baarmoeder, heeft iets claustrofobisch. Maar ze kan er altijd uit. En wie verzuipt er nou in water dat wil dat jij drijft?

Ze sluit de klep, dimt het licht. Het is direct donker – te donker. De volgende stand laat kleine ledlampjes oplichten in het dak van het ei. Noor gaat achteroverliggen.

Vorig jaar was ze met Loïs in Oost-Duitsland en had ze elke avond op een ligstoel naar de sterren gestaard. Loïs zat liever binnen met een boek, dus liet Noor zich solo opslokken door het universum.

De onzekerheid begon die vakantie. De twijfel knaagde aan Noor, maar ze duwde haar bedenkingen weg, onbewust, of soms bewust, als Loïs haar had geïrriteerd die dag en ze 's avonds in hun tweepersoonsbed – te ruim om romantiek af te dwingen – dacht: dit hoort erbij.

Niet aan denken.

Noor schakelt de kunstmatige sterrenhemel uit en warme duisternis neemt het bad over; nog geen kiertje licht dringt zich naar binnen. Hoewel ze niets ziet, sluit ze haar ogen. Dan opent ze ze weer. Het is zo stil dat ze zichzelf kan horen knipperen.

Bewegingsloos ligt ze daar. Het ei, luchtdicht, geluidsdicht, lichtdicht, zwaartekrachtoplossend, verdooft haar zenuwen dusdanig dat ze het verschil tussen lucht en water niet meer voelt. Ze drijft niet langer, ze zweeft. Wat de lichtjes niet konden klaarspelen, gebeurt nu wel: deze kleine ruimte voelt ineens oneindig. Er is geen water meer, geen cabine, het kamertje om het ei heen is opgelost, het hele grachtenpand, de stad, de aarde.

En terwijl het buiten haar leger en ruimer wordt, dijt ook Noors binnenwereld uit; een diepte opent zich in haar lichaam.

Ze zweeft tot de stem van de tandpastamevrouw door de speaker klinkt.

Onder de douche spoelt ze het zout van haar huid en uit haar haar. Dromerig loopt ze naar huis.

Daar haalt ze de plakbriefjes een voor een van de boekenkast, de wit-blauwe vaas, de spiegel. Op de plek waar het gangtafeltje stond, slaat ze een spijker in de muur, waar ze vervolgens haar sleutels aan ophangt.

Dan pakt ze de oude sleutel van Loïs op, en met haar hand stevig eromheen stapt ze de gang op en belt ze aan bij de buren.

Gedicht door Masja Vrijland, illustratie door Jelle Havermans

EKOLINE

Masja Vrijland studeerde Taal- en Cultuurstudies en schrijft poëzie waarin tijd en vergankelijkheid een grote rol spelen. Ongemak wordt opgegraven. Zij won het Dubdichtersfestival en publiceerde in literaire tijdschriften zoals Hollands Maandblad, Op Ruwe Planken *en* Ballustrada. *Daarnaast schrijft zij maandelijks gedichten voor* Mainzer Beobachter. *Regelmatig is zij te vinden op poëziepodia.*

De geitenbellen en het gehuil
komen uit dezelfde hoek
van een dal steeds beter weet je
dat niets is wat het lijkt

dat er samenhang is maar
vaker overlap

de omzwervingen die we maakten
ontelbaar komen in elkaars vaarschuim
je herleest een boek vindt een bedrag in francs
tien kilometer hier vandaan

de honden dragen bellen
en wonen in een afgelegen kennel
dat bedenk je niet maar weet je door
je aanhoudende gewandel

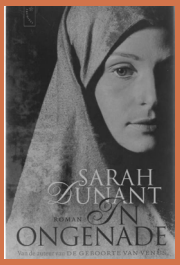
steeds vaker zie je het bordje memento mori
zullen we dit in elkaar overlopende weten
niet proberen te ontwarren

het is waterverf
laat de kwast roeren

Tips door Jelle Havermans en Liz van den Brink

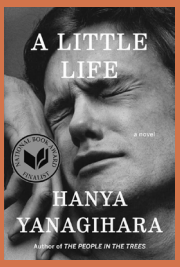
LITERATUUR OVER (ON)EINDIGHEID

De redactie selecteerde tien memorabele boeken die elk op hun eigen manier het thema (on)eindigheid aanvliegen. Onvergetelijke romans en non-fictie-boeken over mensen die moeten omgaan met verlies of hun eigen naderende eindigheid, of juist onderzoeken hoe ze in werk of liefde zullen voortleven.

In ongenade – J.M. Coetzee

De Zuid-Afrikaanse Nobelprijswinnaar J.M. Coetzee vertelt in *In ongenade* het treurige verhaal over David Lurie, een succesvolle, witte hoogleraar in Kaapstad die na een affaire met een jonge studente alles kwijtraakt en zich terugtrekt op de plattelandsboerderij van zijn lesbische dochter Lucy. Daar moet hij zijn fouten onder ogen komen.

Een klein leven — Hanya Yanagihara

Dit hartverscheurende boek volgt dertig jaar lang het leven van vier vrienden uit New York: Willem, JB, Malcolm en Jude. Het verhaal draait vooral om het zware, traumatische verleden van hoofdpersonage Jude maar gaat ook over vriendschap. Het boek stond in de finale van de Man Booker Prize in 2015 en won de prestigieuze Kirkus Prize for Fiction.

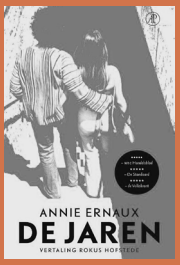
Why do old men wake so early? Is it to have one longer day?

— ***De oude man en de zee*, Ernest Hemingway**

De oude man en de zee — Ernest Hemingway

In deze klassieke novelle over een oude visser die een mysterieuze, gevaarlijke vis wil vangen staat het thema eindigheid duidelijk centraal. Een dun boekje vol subtiele en minder subtiele beslommeringen over ouder worden, routine en het doorbreken daarvan. Het was het laatste grote fictieve werk dat Hemingway schreef voordat hij zelfmoord pleegde in 1962, wat de grote impact van het werk op de literatuur alleen maar verder heeft versterkt.

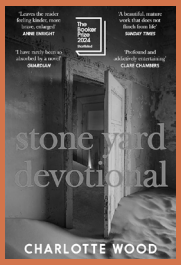

De jaren — Annie Ernaux

Een essayistische memoire van de baanbrekende Franse schrijfster Annie Ernaux. In deze ‘collectieve autobiografie van onze tijd’, neemt Ernaux de lezer mee langs kernpunten in haar leven, zoals een illegale abortus, liefdesaffaires en haar strijd tegen kanker. Een indringend tijdsdocument dat zowel persoonlijk als universeel is maar gemakkelijk is door te komen.

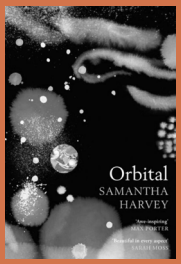
Like sexual desire, memory never stops. It pairs the dead with the living, real with imaginary beings, dreams with history.

– *The Years*, Annie Ernaux

Stone Yard Devotional — Charlotte Wood

Stone Yard Devotional van de Australische schrijfster Charlotte Wood gaat over een uitgeputte vrouw van middelbare leeftijd die haar huwelijk en stadse leven in Sydney verlaat. Ze zoekt en vindt toevlucht in een afgelegen kloostergemeenschap op het droge, afgelegen platteland waar ze opgroeide. Een meanderend boek over verlies en rust vinden, dat een aantal spookachtige zijpaden inslaat.

Orbital — Samantha Harvey

Orbital is een experimenteel boek over zes astronauten en cosmonauten in een internationaal ruimtestation. Ze reflecteren op hun bestaan en existentiele dreigingen als klimaatverandering. Harvey gaf in een interview aan dat ze met *Orbital* weg wilde blijven van sciencefiction-conventies en in plaats daarvan een ‘space pastoral’ wilde schrijven. Dat is zeker gelukt!

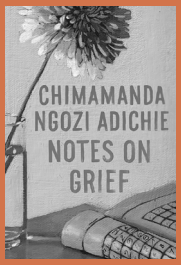
The earth, from here, is like heaven. It flows with colour. A burst of hopeful colour. When we’re on that planet we look up and think heaven is elsewhere, but here is what the astronauts and cosmonauts sometimes think: maybe all of us born to it have already died and are in an afterlife. If we must go to an improbable, hard-to-believe-in place when we die, that glassy, distant orb with its beautiful lonely light shows could well be it.

— *Orbital*, Samantha Harvey

De dood van Ivan Iljitsj — Leo Tolstoj

Leo Tolstoj is vooral bekend van zijn dikke pillen *Oorlog & Vrede* en *Anna Karenina* maar hij schreef ook dunne boeken, zoals *De dood van Ivan Iljitsj*. Tolstoj heeft hier aan een beperkt aantal pagina’s genoeg om een sober verhaal te vertellen over een man die zijn hele leven zijn best doet om langzaam op te klimmen in de maatschappij, om plots door een ziekte te worden getroffen.

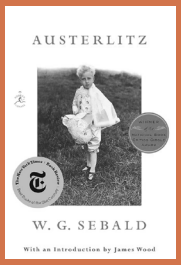

Notes on Grief — Chimamanda Ngozi Adichie

Notes on Grief van Chimamanda Ngozi Adichie is een indringend non-fictieboek over het plotselinge overlijden van haar vader, James Nwoye Adichie, in juni 2020, tijdens de coronapandemie. Het boek beschrijft de rauwe, fysieke en chaotische werkelijkheid van rouw. Het boek won de Indie Book Awards UK in de categorie Non-Fiction. Een prachtig geschreven memoire.

For the rest of my life, I will live with my hands outstretched for things that are no longer there.

— *Notes on Grief,* Chimamanda Ngozi Adichie

Austerlitz — W. G. Sebald

Austerlitz gaat over Jacques Austerlitz, een man die als Joods kind tijdens de Tweede Wereldoorlog via een Kindertransport naar Engeland werd gebracht. Als volwassene ontdekt hij zijn verzwegen oorlogsverleden en gaat hij op zoek naar zijn ware identiteit en zijn verdwenen ouders. Een eigenzinnig boek dat afbeeldingen gebruikt om associaties en herinneringen te vangen.

Van het westelijk front geen nieuws — Erich Maria Remarque

In dit meedogenloze maar briljante portret van de Eerste Wereldoorlog aan het front, geschreven vanuit het perspectief van de negentienjarige Duitse Paul Bäumer, moet de jonge soldaat zijn eigen sterfelijkheid onder ogen komen wanneer zijn kameraden een voor een sterven. Oorlogsgeweld, ziekte maar ook conflicten buiten de frontlinies worden de aanvankelijk zo hoopvolle soldaten fataal.

Alle boekomslagen zijn eigendom van de bijbehorende uitgeverij.

Essay door Jelle Havermans & Liz van den Brink

EINDE

Na twee jaar komt ons Dead Poets Magazine-avontuur tot een einde. We werkten met hart en ziel aan zes edities, maar de waarheid gebiedt te zeggen dat de koek op was en onze prioriteiten naar andere zaken zijn verschoven. Liz gaat zich focussen op haar fotografie en Jelle op zijn podcast en volgende roman.

Middels dit korte essay wilden we kort terugblikken op Dead Poets Magazine.

Het eerste idee voor het tijdschrift ontstond toen we, al wandelend door het Rembrandtpark, het literaire landschap bespraken. Als makers en schrijvers merkten we dat de gevestigde literaire tijdschriften lastig waren om binnen te komen. Redacties gaven bij inzendingsrondes aan dat ze honderden inzendingen kregen, waardoor de kans op publicatie erg klein is.

Wij misten een tijdschrift waar beginnende makers geen metershoog hek aantreffen wanneer ze iets insturen, maar waar nieuw talent een reële kans maakt en plek is voor imperfectie en experiment. Terwijl we onze handen warmden aan een kop thee in een café, besloten we dan zelf maar op te richten wat we misten. Na een brainstormsessie werd duidelijk: we willen niet nóg een digitaal platform oprichten, want die zijn er al genoeg. Het blijft toch het fijnst om lectuur in je handen vast te kunnen houden. En ook nu het project op zijn einde loopt, vinden we het een prettig idee dat we iets hebben gemaakt dat we over twintig... of zelfs vijftig jaar nog eens op ons gemakje door kunnen bladeren.

We lanceerden de eerste editie van Dead Poets Magazine in juni 2024, met het passende literaire thema ‘coming-of-age’. Dat deden we met een gezellige borrel in De KolenKit in Amsterdam, in aanwezigheid van de bijdragende schrijvers, dichters, illustratoren en makers, alsook onze vrienden en familie.

Niet verwonderlijk waren er kinderziektes – de eerste editie bevatte nog een aantal spelfoutjes en door tijdnood kregen we het niet meer voor elkaar om zelf een omslagfoto te maken en kochten er daarom een.

Naderhand kwamen we erachter dat die met AI was bewerkt. En laat nou net het voornemen zijn geweest om AI volledig te weren uit ons tijdschrift – iets waar we ons verder overigens netjes aan hebben gehouden. In een tijdperk waarin je zowel offline als online overal 'AI-slop' tegenkomt, zijn we er trots op te kunnen vermelden dat, op die ene foto na dan, al onze inhoud door mensenhanden is gemaakt.

Direct hadden we genoeg abonnees om zo goed als quitte te spelen, waardoor we met een gerust hart konden doorwerken aan ons tijdschrift. Vanuit daar groeide Dead Poets Magazine gestaag terwijl we drie keer per jaar een editie publiceerden. Een hoogtepunt voor ons was het moment waarop Dead Poets Magazine in de schappen lag bij Athenaeum Spui, toch een legendarische boekwinkel in Nederland. Maar ook het enthousiasme van onze lezers en van Kirsten König van De Kinderboekwinkel was hartverwarmend. Verder interviewden we interessante makers voor ons tijdschrift: Linda de Munck, Julius Koetsier, Yara Baas en Leonie Dams.

Helaas bleek het ook telkens weer lastiger om tijd te vinden in onze drukke schema's. Ook het redigeren van teksten nam altijd meer tijd in beslag dan we incalculeerden. We waren tegelijkertijd acquirerend redacteur, redacteur, vormgever en administratief medewerker en dat begon steeds meer energie te kosten. Daarom besloten we met Dead Poets Magazine te stoppen op een moment dat voor ons allebei als een logisch en organisch einde voelde: na twee jaar en zes edities, waarin we de belangrijkste literaire thema's behandelden.

We kijken met plezier terug op dit partnerproject, waarin we hebben geleerd dat de passie voor het geschreven woord en het handgemaakte beeld springlevend is. Het was mooi om te zien hoeveel (onontdekt) talent er rondloopt in Nederland, en we zijn blij dat we een deel van dat talent een podium hebben kunnen bieden in ons tijdschrift.

Nu rest ons alleen jou, de lezer, te bedanken. Want zonder jou was het allemaal niet mogelijk geweest!

DANKWOORD

Hieronder willen we ook alle mensen nogmaals noemen die hebben bijgedragen aan Dead Poets Magazine, op wat voor manier dan ook. Achteraan staan de mensen die iets hebben gemaakt voor de laatste editie. Eeuwige dank! Je kan een digitale versie van alle edities gratis lezen op jellehavermans.com/dead-poets-magazine.

#1 Coming-of-age

Ties Bergen Henengouwen
@epitomaties

Fleur van Dorp
@fleurvandorp

Melody Sigmond
@melodysigmond_

Madelief Mühren
@madeliefmuren

Linda de Munck
@linnndademunck

Imke Rietdijk
@oogvandeanaloog

Lana Prins
@lana.prins

May Wildenbeest

#2 - De leegte

Julia Mester
@esylltlloergan

Rodolfo Ferro
@rodolfovferro

Rosa de Rijk
@rosaderijk

Iris Evertse
@glittersok

Yara Baas
@nogveleyara

Hanneke Rozemuller
@hannekerozemuller

Merel van der Zijde
@merel.vdz

E.W. Claassen
@eddywillclassy

May Wildenbeest

#3 - Horror

Julius Koetsier
@julius_koetsier

Bobby Kwakkernaat
@bobby.kwk

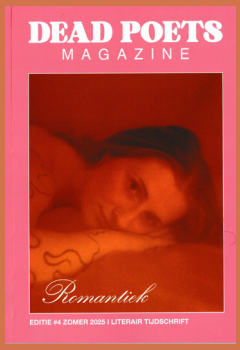
Thomas van den Brink
@cashmoneytho

Corianne Oosterbaan
@corianneoosterbaan

Lara-Leh Bogaard
@lalehatelier

Hannah Kramer

#4 - Romantiek

Roosje van der Kamp
@rvdrkmp

Mischa de Zeeuw
@mischadezeeuw

Tibbe Jonker
meisjes-uit-vervlogen-dagen.nl

Nicky Renée Zandvoort
@nickyreneezv

Linda Jolink
@dex.sinister

Sjoerd Beentjes

#5 - De toekomst

Leonie Dams
@thebookleo

Ashley Duijveman
@ashley_duijveman

Anouk Bosch
@anouk_boschelf

Corianne Oosterbaan
@corianneoosterbaan

Loes Lawrie
@kitty_cat12357

Dara Bazelet
@daraa.m

Jelle Vrieswijk

#6 - Eindigheid

Hannah Vonk
@hannah_vonk

Mees van der Made
@dichtbymees

Jenny Lloyd
@jennyariane

Jiska van Duijn
@jiskavanduijn

Eva Disselhoff
@evadisselhoff_redactie

Masja Vrijland
@masjavrijland

Joany-Linn Breeuwer